

*Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. Egyes szám ára 16 krajczár.*

UJ FOLYAM. X. KÖTET.

20. SZÁM.

BUDAPEST, 1890. NOVEMBER 16.

Beksits Gusztávnak.

— Röpiratjára. —

E «röpke» dal neked van szánva,
Kit annyi irigy gúnyja bánt,
Te vagy e nép új prófétája,
Ki megnyitod a Kánaánt.
Előre törj a pusztaságban,
Rázd föl az átkozott közönyt,
Ha bántnak — türd s előre bátran!
Jön kor, mely dalban felköszönt.

E föld, e nép legyen magyarrá,
És végre itthon úr legyen,
Kit vadként vertek, üztek: Hajrá!
S parancsolt jött-ment idegen.
Lökd föl a bálványt, melléd állunk,
S tört oltárát ne is keresd;
Nekünk nem Bécs a biztos várunk,
Van biztosabb s ez Budapest!

Nevesse harcodat a léha,
Mi értjük a szót ajkidon,
Ne bánd a gúnyt, ha szúr a tréfa,
Nem pártoké e nép, e hon.
Avult eszmék kopott zászlóit
Tépd össze, lomtárba valók,
Fájhat a seb, mely testet gyógyít,
S jajgatnak majd a maradók.

Ne roskadj le e nehéz harczon,
Légy te a hős, kit vész nem ér;
Győző — s nem osztozol a sarczon,
S nem csábit semmi földi bér.
E népet vidd tovább, előre,
És lángoszlopként járj elül,
Te légy a nép vezére, öre,
S ő a pusztából kikerül.

Virág Béla.

Az új templom.

Hiába rázta csengetyűjét a jó öreg, becsületes elnök; hiába integetett fejével, kezével, hogy az érdeemes presbiterium fogja fel komolyan a helyzet jelentőségét, a kérdés fontosságát; hallgassák meg nyugodtan a szónokot s ne ingereljük közbekiabálásokkal: akár csak a falnak beszélt volna. Minél jobban neki-tüzesedett a szónak Makó Bálint uram, a Sánta-párt annál jobban lármázott s dehogy engedték volna, hogy esendben, nyugodtan mondja el mondani-valóját.

Hanem Makó Bálint uram megszokta már az ilyesmit még a városi közgyűléseken. Nem is igen hederített rá valami sokat. Csak a válát vonogatta a lármára s úgy neki eresztette hatalmas torkát a beszédnek, hogy az előtte ülő egyházi atyák csak úgy kapdosták a fejüket a bömbölő hang elől. Megmondta a magáét, hogy Sánta Tamás uram azért kardoskodik annyira a piacztér mellett, mert ott van a háza a közelben, s azért akarja ott építtetni fel a templomot, mert restelli a fáradságot arra, hogy akár a kistemplomba, akár a nagytemplomba járjon dicsérni az Urat. Kéri tehát a presbiteriumot, hogy utasítsa vissza a Sánta-párt indítványát, s építessek az új templomot a Czegléd-utcára, a hová a közvélemény is óhajtja. Mert nem lesz azon a templomon isten áldása, ha amott épül fel tisztán érdekből és nem az isten dicsőítésére.

Nagy szó volt ez, olyan nagy, milyent még senkisémmert Sánta Tamás uram ökegyelmének a szeméi közé vágni. Támadt is rá olyan patália, hogy beilletett volna akár a tisztelt Házba is. A Sánta-pártiak felugráltak helyeikről s onnan fenyegették Makó Bálint uramat, ki a nagy dicsőségnek érzetében kidüllesztett melletvetette magát hátra a karos székekben, elégtlenül intégetve helyeslést zúgó pártjának.

Hiába tiltakozott a nehéz vád ellen Sánta Tamás uram, hogy:

— A tisztelt előttem szónokoló beszédéből egy hangulat nem sok, de még annyi sem igaz. Személyesen hazudik. Ő is csak érdekből szavalt, minekutána ott vagyon a háza a Czegléd-utcába s éppen ő az, a ki olyan ritkán tapodja az isten háza küszöbét, s a ki még most is adós isten tudná hányadik évi egyházi adóval is, — nem használt semmit. Makó Bálint uramék most az egyszer többségben voltak, meg az urak is velök szavaztak. Kimondódott hát, hogy az új templom ott épüljön föl a Czegléd-utca végén. Makó Bálint uramnak pedig még köszönetet is szavaztak mikor kijelentette, hogy a templom építéséhez szükséges anyagot ő és párthívei ingyen fogják elfuvaroztatni az építési helyre.

Sánta Tamás uram és párthívei bosszusan hagyták oda a közgyűlési termet. Nagy volt ez a vereség, olyan nagy, a milyent még nem szenvedtek a hentesek és mészárosok sem a városnál, sem az egyháznál. Még a csizmadiák is cserben hagyták őket, pedig hát a követválasztásnál mindig velök tartanak. Hanem

persze! azok is abban a városrészben laknak; azért állottak most az egyszer mamelukok közé.

— No de se baj! — vigasztalta magát és társait Sánta uram, — most az egyszer nekik állt a szer-kér rúdja. Hanem megállj Makó Bálint; ezt a csúfságot nem hagyom ennyiben! Ezzel mintha egy jó gondolat villant volna meg az agyában, először a homlokára ütött, aztán pedig a zsebét veregette meg. — Csak hadd építsék fel a templomot. Sánta Tamás tudni fogja a magáét!

Az új templom építéséhez pedig csakhamar hozzá is fogtak. Még a télig tető alá hozták s a másik évre nem maradt más, mint a sugár-torony felépítése. Sánta Tamás uram gyakran el-eljárogatott az új templomhoz; nézegette hogy halad a munka s ilyenkor mindig dörögött magában valamit.

— Hm...hm...négy darab kell...Jól fog hallatszani...jó magasan lesz...

Hanem hogy mi lesz az a négy darab s mi fog olyan jól hallatszani, azt el nem árulta senkinek.

Nemsokára aztán megtudta az egész város, hogy mivel akarja Sánta uram megtromfolni a mult évi vereséget.

Az egyházi közgyűlésen hivatalosan jelentette a főgondnok, hogy a templom maholnap kész lesz, tető alatt van, a toronyra is föltették a csillagot s csak a felszerelés hiányzik.

Alig fejezte be beszédét az ősz kurátor, Sánta Tamás uram állott fel s elébb egy megölő pillantást vetve régi ellenségére, méltóságtelesen kezdett a beszédhez.

— A mult esztendőben az mondódott itt rólam, ezen a szent helyen, hogy én tisztán érdekből akartam az új templomot a piacztérre. Nenogy a világ és a nemes város ezt a rágalmat igaznak vegye: ezennel kimondom, hogy a toronyba való harangokat a saját költségemen én akarnám csináltatni, még pedig négyet. Tudja meg a világ, milyen igaz polgára vagyok ennek a nemes városnak s milyen igaz híve magyar vallásomnak.

Sánta Tamás uram megkapta a maga elégtételt. Még olyan kitüntetéssel még nem halmozták el életében s maga a püspök, a főispán, a polgármester s az egész papság sietett üdvözölni a derék polgárt, ki ily nemes, istennek tetsző módon akarta megbosszulni azokat a rágalmakat, mikkel Makó Bálint uram a mult esztendőben illette. Kapott is olyan jegyzőkönyvi köszönetet, hogy csak úgy irult-pirult mérgében Makó Bálint, a kinek a dicsőségét ezzel a tettel egyszerre letörölte Sánta uram.

— Nem magamért tettem, — szólt az öreg czivis az üdvözlöttekre, — hanem az isten dicsőségeért. Kaptam tőle eleget, illő hogy megháláljam jóságát.

Sánta Tamás uram megelégedethetett a győzelmével. Ilyen elégtételt nem is remélt a multkori szegyenért. Egy hónapig egyébről sem beszéltek a városban, mint erről az eseményről. S mikor a szép sugár toronyba felhúzták a harangokat, Sánta Tamás uram majd a pad alá bujt szegyenletében, annyira agyba-főbe dicsérte a nagytiszteletűt úr.

Makó Bálint uram azonban nem hagyta ennyiben

mulni a dolgot. Bántotta nagyon ez az erkölcsi vere-ség. Ezt vissza muszáj adni, mert máskülönben belehal. Az ő szavának kell az utolsónak lenni, mert még a másvilágon se lenne nyugta, ha tudná, hogy Sánta Tamás volt, a ki legyőzte.

Harmincz esztendő óta ellensége az a gögös mészáros és abban is Sánta a hibás, a ki sohasem fért meg a maga bőrében.

Csak hadd üllepedjek meg egy kicsit az a nagy di-csőség, majd megmutatja ő, hogy Makó Bálintnak nem lehet olyan könnyen letaglózni a nyakát

— Nono, csak hadd hordja fenn a piszójét, — mondá titkolódzó arcczal párthiveinek, — majd meglássuk, ki fogja mégis ütni a másikat!?

Pár nap mulva aztán azt a hirt hozták az újságok, hogy Makó Bálint uram, a ki eddig is annyi nagy-lelkű ajándékkal járult az új templom felépítéséhez, a toronyba szükséges órát saját költségén fogja elké-szítetni. Itt is van már az óra Budapestről, a ki olyan órát is tud csinálni, hogy éjjel is meglátszanak rajta a számok.

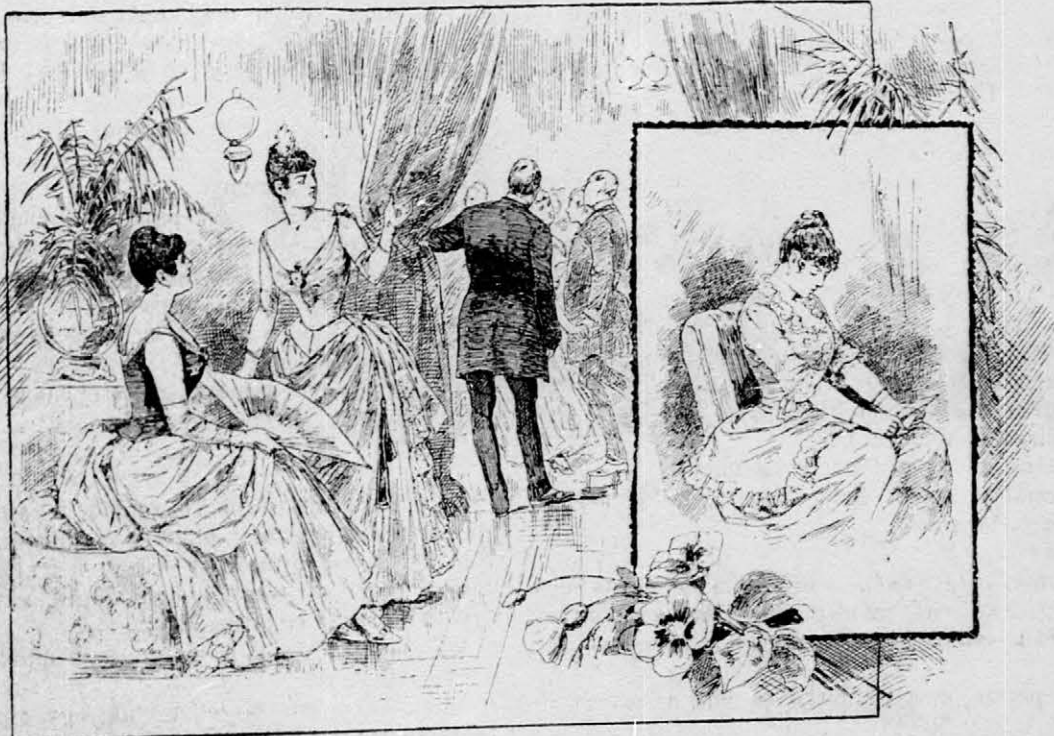
Azok, a kik hallották a Makó Bálint uram legutóbbi szavait, kíváncsian kérdezték tőle, hogy hát ezzel mint véli megkisebbiteni Sánta Tamás érdemét?

— Majd meglátjátok! Csak hadd legyen készen az az óra! Tudom, nevetni fog rajta az egész város, hanem azért mégis azt mondják rája, hogy bizony csak én vagyok itt a győztes.

Mikor aztán az óra készen lett s nagy ünnepség mellett a templomot felszentelték: az isteni tisztelet után Makó uram megvárta, míg Sánta Tamás is kijött a templomból. S abban a pillanatban, mikor az óra éppen a tízenkettőt verte, nagy hangon, hogy a távol-állók is meghallhassák: elkiáltotta magát:

— No atyámfiai halljátok!? — mondá ujját figyel-meztetőleg a torony felé irányítva, — halljátok, hogy *üti az én órám kalapácsa a Sánta Tamás harangját!*? Tudjátok-e már, miért csináltattam azt az órát? Azért, hogy valahányszor annak az órának a kala-pácsa az ő harangját megüti, jusson eszébe a gögös embernek, hogy még halálom után is *az én munkám üti az ő művét*, s hogy el ne felejtse, hogy abban az ütésben az én parancsom szól, a melyik *megszabja: mikor szabad az ő harangjának megszólalni!* Figyel-jetek csak!... mindjárt rákezdik a levesest!... No hát Sánta Tamás! úgy-e, mégis csak én vertem le a gyelmeket?!...
Csőregh Gyula.

Egy és más.

— Hát a férjed soha sem tánczoltat meg?

— Ez a buksi? engemet? de inkább én szoktam őt megtánczoltatni.

(*Olvás.*) «Kedves Annám! Ma este várj a konyhában.»
— Ezt a levelet most adta át egy hordár... Hm! csak engemet is Annának hív-nának, mint a cselédünket.

A phonograph.

Gusztáv és Jenő hangos nevetéssel hagyták el Gusztáv lakását.

Alighogy az ajtót bezárták, egyszerre minden fellevenedett. Az apró gipszfigurák, amorette-ek és egyéb csecsebecsék mind megmozdultak és siettek a kandalló előtti bolyhos szőnyegre. Kiváncsian kérdezték egymástól, hogy mit nevetetett annyira az ő gazdájuk, azzal az ural. A Pierette, a kinek a mint a kandallóról leakart mászni, a lába kicsuszott és a párkányról lesve a kanapé alá gurult, orr nélkül, szaladva jött onnan elő és a társaságnak ijedten beszélt el, hogy a kanapé alatt valami idegen tárgy van és halkán zúg. Óvatosan közeledni kezdtek a kanapé felé. Eleinte félve nézték az idegen jövevényt, majd neki bátorodott a Harlequin és udvariasan kérdezte:

— Kihez van szerencsénk?

— A phonograp-hoz van szerencsénk — válaszolt büszkén az idegen.

— Mivel méltóztatik foglalkozni? — folytatá a kérdezősködést Petőfi kis mell-szobra.

— Én egy új találmány vagyok, a ki felfogja a hangot, azt megőrzi és kívánatra hiven visszaadja.

Sok kérésre beleegyezett a phonograph abba, hogy a kis porcellán kéményseprő a már lejárt viaszhengert ismét helyére igazítsa és ő be fogja mutatni művészetét. A gépezet megindult. Eleinte csak tompa dobogást lehetett hallani, hol erősebben, hol halkabban, a mint Gusztáv szobájában fel és alá járkált. Majd kopogást adott vissza, mire Gusztáv «szabad»-ja következett és a phonograph elkezdte a következőt beszélni, a mint Jenő és Gusztáv egymásközt beszélgettek:

— Isten hozott Jenő! hogy érzed magad? Ritkán lehet felőled valamit hallani.

— Hja én szerényen visszavonulva élek családommal. Nem járok már kalandok után, hanem szépen otthon ülök és gondolok az elmúlt régi időkre.

— Bizony milyen nagyszerű is volt, mikor ketten együtt jártunk a kalandok után, látod most csak magam járkálok minden felé.

— Aztán vannak érdekes kalandjaid?

— A mint vesszük. Néha akad. A héten például érdekesen jártam meg.

— Hogy-hogy?

— A mint reggelenként a hivatalba siettem nehogy valamikép elkésem, minden nap találkoztam egy igen érdekes csinos leánykával, ugy a 18-as években lehetett.

— Te persze megszólítottad és meg is ismerkedtél veie.

— Dehogy, hisz énnekem a hivatalba kellett sietnem, ő meg éppen velem szembe jött. Vissza nem fordulhattam, mert a hivatalból elkéstem volna és ugy mir nichts, dir nichts meg nem szólíthatom, a mint velem szembe jött, hanem máskép gondoltam ki. Hordáromnak, a ki a sarkon állott megmondtam

egy este, pénzt és levelet adva át neki, hogy vegyen egy csokrot és adja át azt annak a rózsaszín öltözötű kisasszonynak, a kivel reggelenként körülbelül azon a tájékon találkozni szoktam. Ő nagyot nézett reám és én nem tudtam megérteni ezt a furcsa nézést. A levélben barátságosan megkértem a szép kicsikét, hogy adjon egy találmát, mert megszeretnék vele ismerkedni. Ismertetőjelül pedig a találmára abba a rózsaszínű ruhában jöjjön, a melyikben mindennap látom, mert az oly jól áll neki. A hordár másnap egy levelet adott át. Nem volt olyan finom kis illatos levélke, a milyent vártam, hanem egy nagy negyed iv és egy nagy couvert-ben iszonyatos kaligraphiával és helyesírással. A válasz az volt, hogy vasárnap délután 3 órakor találkozhatnánk a városligetben, a mint ő irta a «dorót» szigeten, de ő nem jön abba a ruhában a melyikben hétköznap jár, hanem felveszi a világos-kék ünneplőruháját és hozzá teszi, hogy felfogja tüzni azt a csokrot, a mit én vasárnap reggel küldeni fogok.

— E szerint hölgyed nem igen szerény.

— Vasárnap reggel küldtem a hordárral egy csokrot és délután három órakor szokatlan nyugtalan-sággal vártam a kicsikét a kitűzött helyen.

— Talán nem is jött el?

— Dehogy nem, eljött valaki, de nem az, a kit vártam. A szomszéd házból egy szakácsnő jött el. Az ügyetlen hordár neki adta a levelet. Annak is rózsaszín mosó-ruhája van és avval is szoktam reggelenként találkozni, a mint a piacról haza jön és a hordár azt gondolta ő az.

— Haha, azért nézett a hordár olyan nagyot.

— Az meglehet.

— Es mi lett a vége?

— Ott hagytam a faképnél. Mikor jönni láttam avval a bizonyos csokorral, megfordultam és úgy tettem mintha csak arra felé sétálgattam volna.

— No ez csakugyan érdekes volt.

Itt egy kissé félbeszakadt a beszélgetés, mig végre Gusztáv ismét megszólalt:

— Légy ma vendégem és gyere el velem a kioszkba.

— Szívesen, ha épen akarod.

*

Ezután a phonograph visszaadta, a mint készülődtek, Jenő megjegyzését, hogy ez csakugyan nagyszerű volt, kaczagást, ajtózárást és egy nagy koppanást, a a mint Pierette leesett a kandallóról, aztán zúgott egy darabig és elhallgatott.

Volt nagy nevetés, a szobrocskák mind kaczagtak a csalódás felett.

Miután a nevetéssel felhagytak, egy gipszangyalka megkérdezte a phonographtól, hogy ki tette oda.

— Gusztáv menyasszonya hozott ide, hogy kihallgassa Gusztávot — válaszolt a phonograph.

Erre egy még nagyobb kaczagás következett, mit a kuleszörgés szakított félbe és mindenki sietett a helyére.

Földi istenek.

A kik az emberek között
Istennek tartják magukat,
Imádván őket áhitattal
A görnyedő rabszolga had:
Akad ki őket kinevesse?
Pedig gyakran még — emberek se!

Mult és jövő.

Jó nagymama pápaszemmel.
A multat így képzelem,
Tanítva az unokákat
Igazat mond rendszeren.

Gyönyörű lány, ifjú, vészes,
A jövőt így képzelem,
Csábítva a hódolókat
Hamisat mond rendszeren.

Haan Béla.

Jó szándékú tanács.

Egy kisasszony bejön egy
festőhöz, hogy ő festeni akar
tanulni.

— Hány éves kegyed? —
kérdi a festő.

— Huszonegy! — felel a
kisasszony.

— Csak huszonegy? oh,
akkor még ne tanuljon fes-
teni, hiszen még mindig férj-
hez mehet kegyed.

Az ám.

Lalika. Nagyapa, te már
olyan vén vagy és még
sincs fogad, akár az én kis
öcsémnek.

Vigasztalódás.

Feleség: Ah, Gyulám, tegnapelőtt egy daganatom
támadt, alig tudom tőle felnyitni a számat!

Férj (mélyen felsóhajtva): Minden rossznak meg
van a maga jó oldala!

A vizitek.

— No hát isten veled, kedvesem, mi már megyünk.
— Hát miért siettek úgy? maradjatok még.
— Nem lehet, édesem, mert ma még tizenöt vizitet kell végeznünk...
s tudod: nem mindig akad ilyen jó alkalom... ma épen löverseny van...
hát kilátásunk lehet rá, hogy sehol sem lesznek otthon — —

Jó diagnózis.

Vén kokett nő (az orvoshoz): A farsang óta rossz-
szul érzem magam. Az a töméntelen bál...

Orvos: Igen, a sok ülés minden körülmények kö-
zött árt önnek.

A szenvedélyes festő.

— Egy férj leveléből. —

«A feleségem oly szenvedélyes festő, hogy a házban minden üres helyet be-fest».

A mai fiatalság.

Fiatal úr. (Magában.) Csak meg volnék róla győződve, hogy valóban alszik-e ez az én szép úri-társam, mindjárt bevallanám neki, hogy szeretem, mert magam is végig terülnék akkor egy kis álomra.

Nagy sor.

— Képzeld, pajtás, még májusban kifizettem minden néven nevezendő adómat előre, az év végeig, s mégsem jöttek ellenem egész a mai napig ekszekúcióval!

■ Diskrét szobalány.

— Mondja csak Nina, mit csinált a feleségem, míg én külföldön jártam?

— Hát ugyan minek mondjam el? úgy se hiszi el a nagyságos úr sohasem.

Élj magadnak!

Élj magadnak, senki másnak.
Vidámságban szüntelen.
Üres szívvel, legalább nem
Okoz bűt az érzelem.

Élj magadnak, egyél, igyál,
Ember boldog így lehet.
Könyből nem élt senki még meg.
Kaczd ki a könyeket!

Élj magadnak, ne családnak.
Ne hazának; — ostoba
Ki eszméken rágódik, míg
Jól szolgál még a — foga!

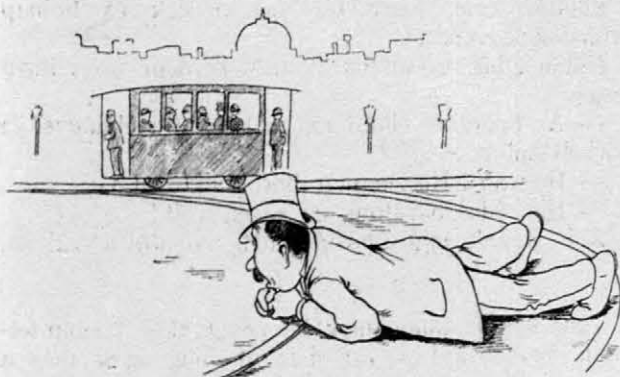
Élj magadnak, soh'se bántson
Se becsület, se a hír,
Pénzt szerez az okos inkább.
Melyen azt is venni bír.

Élj magadnak, s ha a halál
Bús gödrébe elcipel:
Lelked miatt mért törödnél?
Ne félj, — ördögnek se kell!

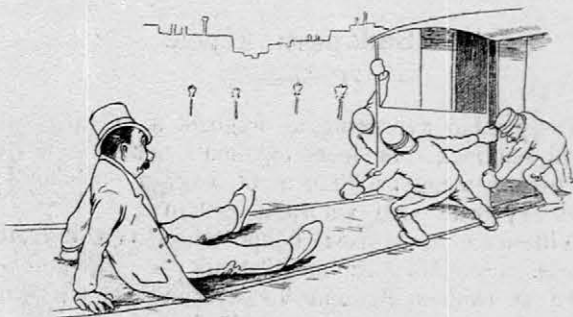
Haan Béla.

Egy öngyilkos kalandjai.

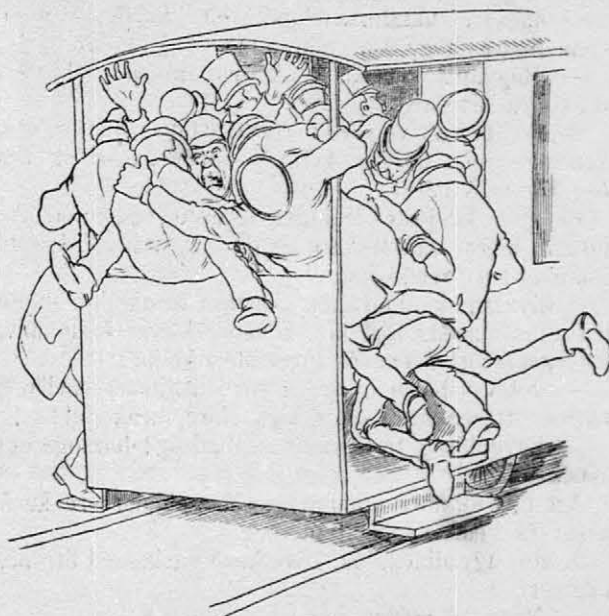
Faragó Árpád elhatározza, hogy valami új dolgot követ el: a villamos vasút segítségével lesz öngyilkossá.

Le is fekszik a pályára, de látja, hogy egyik vonat sem akar arra kanyarodni. Tudakozza az okát? hát azért, hogy az ott épen váltó-sín, már pedig a *váltó-sín*ek nem arra valók, hogy azokon vonatok is megforduljanak. Így tartja ezt a villamos-vasúti igazgatóság bölcsesége.

Megpróbálja hát a rendes vonalat. No persze: ott meg a nagy akkurátusság van ellene, t. i. a vonat accurate megtagadja a szolgálatot.

Végre hát felül egy vonatra, hogy haza menjen.

s ime: minden várakozása ellenére megtörténik vele, a mit óhajtott, t. i. hogy a villamos vasút segítségével legyen öngyilkos: agyon nyomják őt a pasasérok. A ki nem hiszi, próbáljon felülni a körúton.

Budapesti képek.

(*Posta-idyll.*)

Hogy minő gyorsasággal dolgozik a m. kir. posta, arról senkinek sem lehet fogalma; nekem sem volt, de tegnap meggyőződtem arról, hogy a postához képest egy örült agár valóságos puhány.

Vittem a lipótvárosi fiókpostához pénztalványt feladás céljából; ez megtörténik, — fájdalom — néha az életben. Részemről szivesebben hozok pénzt, miní viszek: már ez az én különös felfogásom.

A mint odaérek, a hivatalos helyiségben már óriási nép csődült össze, mely meglehetősen fennhangon mulatott. Egy kövéres uri ember, ki a «tilos a dohányzás» daczára hatalmasan pöfékelte kurta szivarját, elem hiáltá, hogy már elkéstem.

— Hogyan? kérdém, csak nem zárják délután 3 óraker a hivatalt?

— Jó uram, válaszolt résztvevőn szorítva meg kezemet, mig miránk kerül a sor, már *akkor nem lesz három óra!*

És újra kifejezte irántam őszinte részvétét. Azt hittem, hogy csaktréfálni akart; én számár, később észrevettem tévedésemet.

A hivatalnok ablakához akartam furakodni, midőn irtózatos lázadás tört ki; a nép öklével hadonázva fenyegetődzött felém, és ingerülten kiáltá:

— Jobbról-balra megy a sor! Álljon a sorba és várjon, itt senkinek sincs joga előre furakodni!

— Egyenlőség, testvériség, szabadság! harsogá egy másik hang.

Azt hittem, most mindjárt a «Marseillaise»-re kerül a sor és ijedten huzódtam meg.

A mint úgy álldogálok, következő párbeszéd üti meg fületem:

— Nagysád régóta vár itt?

— Óh nem, válaszolt egy mézes hang, még csak nem is két órája, hogy itt vagyok....

— Bámulatos! És mivel tölti idejét?

— Magammal hoztam köztiszteletet, harisnyát kötök.

— Bámulatos! És sokat kötött már?

Még csak két párt, pedig ma még kilencz párnak kell elkészülni!

— Szegény kisasszony! Bámulatos!

Ez érdekes beszélgetést nagy zsvaj szakítá félbe. Az oka az volt, hogy a posta iszt becsapta az ablakát és valami számításba kezdett; teljesen neki gyürkőzött, hanem a váró tömeg hangosan kezdett zúgólódni és szitkozódni.

Ekkor a postatiszt türelmének vége szakadt

— Kérem, kiabált teljes tüdőből, ne larmázzanak! Itt pénzzel manipulálunk és csendre van szükségünk; ha még egy szót hallok, saját szégyenükre rendőrt állítok ide!

Lőn erre halálos csend; de nem — egy gyönyörű melodikus hang megkapó horkolása harsogá át a helyiséget. Egy éltebb ur a falnak támaszkodva aludta az igazak álmát.

Midőn felriasztották őt durva karok, hirtelen össze-rezzent és a jelenlevők nagy gaudiumára «jó reggelt» kívánt.

E közben egy barátom jött be azon reményben, hogy sikerülni fog feladni pénztalványát.

Hiába igyekeztem őt lebeszélni szándékáról, könyörgésre fogtam a dolgot, nem használt semmi. Ő bámulatos phlegmával állt a sor végére. Szánó hangon kérdém tőle:

— Szegény barátom, honnét hozott ide balszerencsed csillaga?

— Most voltam a borbélyomnál; szépülni akartam egy kissé, mert este az operába megyek. Különben is nagyon tuskés volt már a pofám!

Én édes-keveset törődtem azzal, hogy az én barátomnak tuskés volt-e a pofája, vagy nem; nagyon rosszul kezdtem érezni magam. Mintha ólom nehezdedt volna szempilláimra és tagjaimba szokatlan lankadság. Fejemet lenyugtattam az etöttem álló ur vállára.

Még félálomban hallottam a mint valaki azt mesélte, hogy ezentul mindig az anyósát fogja a postára küldeni; fájdalom, még most sincs anyósa! «Miért is nincsen anyósom, óh isten!» zokogott a beszélő. «Mily boldogság az anyós, ha postára küldik!»

Aztán hallottam még valami «anyós . . . boldogtalan postát» emlegetni; aztán nem hallottam semmit.

Barátomnak egy durva ütése riasztott fel szunyadásmból.

— Hol vagyunk? kérdém eszmélve.

— Légy nyugodt, felelt barátom, a m. kir. postán. . .

— Aha . . . hm, hm! A torkomat köszörültem.

— Jere barátom haza, a hivatal már csukva van.

— Nem lehet! kiáltam meggyőző hangon, hiszen én még egy utalványt akarok feladni!

Barátom gúnyosan mosolygott.

— Majd holnap . . . ne légy oly türelmetlen!

Elhatároztam, hogy türelmes leszek és holnap próbálok szerencsét.

Midőn elbúcsúztam barátomtól kérdém, hogy hova megy.

— Az operából elkéstem, az tény! De elmegyek a borbélyomhoz.

— Hogyan? Hiszen már borotválkoztál?

— Hja, édes barátom, az régen volt!

A jó fiúnak, mig a postán várt, megnőtt a szakála.

* * *

Tanácslom mindenkinek, ha pénzt akar postán feladni, menjen a Lipótvárosba; ott dolgoznak még a leggyorsabban.

Makranczi.

Egy diák feljegyzéseiből.

«Az egyetemre az ember *megy*, a lányok után *szalad*, a korcsnába pedig *rohan*.»

Két kalap és egy fej sem.

Tisztartóvá léptették elő a sváb kasznárt az alföld egyik nagyobb domíniumában. Az új tisztartó úr megjelent a grófjánál az előléptetést megköszönni, de mikor az előszobában megszólította az inas, hogy no most bemehet, olyan zavarba jött, hogy egy idegen czilinder-kalapot vett a kezébe, a magáét pedig felcsapta a fejére.

Meglátva a gróf a fura tisztelgőt, mosolyogva jegyezte meg, hogy «két kalap talán mégis sok olyan embernek, a ki elvesztette a fejét.»

Fogalomzavar.

- Papa, mikor halnak meg az emberek?
- Ha megvénülnek.
- Akkor én kérni fogom az istenkét, hogy engemet ne hagyjon vén embernek lennem.

Megszokta.

- No pajtás, — szól a kocsmában egyik ivó a másikhoz, — éjfél elmúlt, jérünk haza.
- Én még nem megyek.
- Hát muszáj neked midig utolsónak lenni?
- Muszáj; ez még tanuló koromból maradt rám.
- akkor is mindig én voltam az utolsó.

A bizalom oka.

- Tehát nagysád bizik bennem?
- Hogyne? hiszen oly tisztességes kinézésű, hogy talán kettőig se tud számolni.

A mit a vén leányok egymásközt beszélnek.

- Nézd csak, milyen büszke Kuklayné arra az ő kis, tömzsi férjére. No már nekem olyan bődön a viláért se kéne.
- Hát Csarudáné azzal a hórihorgas, vékony férjével! No, de még olyan égi meszelő se kén' ám nekem.
- De még Vaczakiné is nagyra van ám azzal az ő «átlagos» minőségű férjével.
- Nevetséges! No, olyan férj, a ki se nem kicsiny, se nem nagy, már aztán épenséggel nem kellene.

Bökkenő.

Férj. Mondd csak, kedves Gizellám, szeretsz-e te engem igazán?

Feleség. Hogyne! Persze hogy szeretlek!

Férj. Hm! csak ne volna az a hat szép házam a körültem...

Veszedelmes divat.

Csapa, né. Ni, milyen szép új kalapja van Nyurainénak... sietek hozzá, hogy jól megnézzem és utána csináltassam...

— Jó napot kedvesem...

Külvárosi galantéria.

— Naccsád kérem: van-e még egy négyese?

Vigasztalás.

Szobalány. Ugyan naccsága, kérem, miért tetszik olyan nagyon búsulni?

Urő. Oh, Liza, Liza, ha tudnád... Megesalt a férjem...

Szobalány. A naccságos úr? Oda se neki naccsád: hiszen engemet is megcsalt.

Micsoda keztyű?

-- Mari! hova tette maga az én keztyűimet?
 = Micsoda keztyűt? 'sz én azt hittem, hogy ez a Mar-
 gitka strimljeje.

Az ismerős.

Molnár: Képzelve komám, tegnap egy névtelen le-
 velet kapunk a postán s az van bele írva, hogy én
 számár vagyok, a feleségem tehén, a fiaim pedig
 birkák... Csak tudnám, hogy ki írta!?

Kántor (Elgondolkozva): Annak bizonyosan olyan
 embernek kellett lenni, a ki ismeri komámékat!

A sztrájkmozgalomból.

Mester: Az nagyon derék, hogy maga Henrik nem
 tartott a sztrájkolókkal. — E hűségéért leányom ke-
 zével akarom megjutalmazni....

Henrik. (A rút leányt nézegetve.) Mit? akkor in-
 kább én is sztrájkolok!

Jó szívű!

Nevelőnő. Mit csinálnál te Gizike, ha most egy sze-
 gény éhes ember belépne s látná, hogy mi itten
 olyan jóízűen eszünk?

Gizike. Neki adnám a nevelő-néni rostélyosát.

A ki másnak vermet ás...

Dura Mihály mészáros krumplit vásá-
 rolt egy paraszttól. Gondolta magában:
 nem fog ártani a parasztot megcsalni és
 úgy tett, hogy oda hordatta a mészár-
 székbe a paraszttal a krumplit, hogy azt
 majd megméri a mázsálón, — azalatt pe-
 dig ő furfangosan oda kötött egy jó
 nehezéket a mázsálójára, hogy annyival
 több menjen majd egy egy mérésbe a
 krumpliból. Nem is vette észre a jámbor
 paraszt s a mészáros örömmel dörzsölgette
 a kezét, hogy milyen jól sikerült neki a
 vásár.

Hanem egyszer az esztendő végén azt
 veszi észre, hogy igen görbére megy ki a
 számadása: a számadás szerint sokkal
 kevesebb pénzt vett be az eladott húsért,
 mint a mennyit rendes körülmények közt
 bevenni szokott. Ujra összeadja és ki-
 vonja: ugyanaz az eredmény. Akkor üt a
 homlokára, akkor jut eszébe, hogy a mé-
 rőjéről — elfelejtette a krumplivásárlás
 után az oda lopott súlyt levenni s egész
 esztendőn át azzal mérte a húst.

F. K. (Bgsz.) Mujkosék most még előbb a könyvkötőnél
 tesznek vizitet, hogy ottan illendő módon rendbe illeszkedve
 adhassák közre «Mujkosék kalandjait szárazon és vizen.»
 Ne féljen: egy-két hétig kapható lesz a «bolond esetek» eme
 csinos gyűjteménye, hanem azontul nem állunk jót érte. Ha
 ön az »Üstökös«-nek rendes előfizetője, akkor 80 kr. bolti-ár
 helyett 50 kr-ért rendelheti meg ezt a kötetet a «Pallas»
 könyvkiadó-hivatalánál. — **F-ó J.** (Bpst.) Szeretnök, ha
 kicsinyes szerelmi históriácskák helyett valami humoros dol-
 got írna. Ezt mi nem használhatjuk. — **H-n B-a.** (Esztgm.)
 A verseket köszönjük, — a nagy aktushoz pedig gratulálunk.
 — **Krészta.** Mult számunkra a kézirat későn érkezett, most
 meg már a tárgy idejét multa. — **I. J-ó Gy-a.** (Bpst.)
 Jó. — **S-s J.** (N.-Kly.) Haj, mennyi vers egy csomóban! No
 sebah, majd talán válogatunk belőlük. — **S-i A-d.** (Kssa.)
 A travesztiát majd elő keressük. Mujkosék viselt dolgai persze
 hogy még az idén könyv-piaczra kerülnek.

Több kéziratról jövőre.

SÜKETEKNEK.

Válaki, a ki 20 évi siketség- és fülzugásból egy egyszerű szerrel meggyógyított, késznek nyilatkozik ennek német leírását mindazoknak, kik azt kéri, ingyen megküldeni. Czim:

J. H. NICHOLSON,
Bécs, IX., Kolingasse Nr. 4.

PLACHT TESTVÉREK

cs. és kir. szab. hangszergyár
BUDAPEST,
Wurm-utca és József-tér sarkán.

Mindennemü hangszerek
és azok alkatrészeinek legnagyobbraktára.

Különlegességek.

Ujjonnan szerkesztett cimbalom.
Harmonika-furulya frt 1.50, 3.50, 7.—
Bot-furulya, uj 1 frt.
Harmonium. Mechanikai zongora.
Ariston, körülbelül 4000 drbot jáék. tsz
Phönix. " 1500 " " "
Symphonion, " 200 " " "
Victoria, " 500 " " "
Különlegességek iskolai hegedük-
ben 3 orinttól feljebb.
Képes árjegyzékek ingyen és bérmentve.

MÜLLER JULISKA

nyakkendő készítő
Budapest, Erzsébet-körút 54. szám,
szemközt a körúti fürdővel.

Ajánlja díszesen kiállított sa-
ját készítményü

NYAKKENDŐIT,

valamint legjobb minőségü
ing, gallér, kézelő, zseb-
kendők, kötött (Jäger) alsó-
ruhát és téli kötött haris-
nyát bámulatos olcsó áron.
Nyakkendők készítésre és
tisztításra elfogadtatnak.

Olvasvány és fényképek!

Próbaküldemény 3, 4, 5 márka
legf. — Képes katalógus és 4
próba k. egy márka (60 kr.) levél-
jegy ellen küld: Georg Müller
Buch- und Kunsthandlung Frie-
denau, Berlin.

Vendégágy

12 frt.

vasállványnyal, afrik töltéssel
Legujabb Fauteuil ágy, vasállvány-
nyal 20 frt és 26 frt. Szétküldés után-
vétellel mindenhová.

STEINER LIPÓT,

kárpitosmester,
Budapest, Stáció-utca 1
Kálvin-tér sarkán.

HIRDETÉSEK

az Üstökös részére felvételnek kiadóhivatalunkban

BUDAPESTEN

Kecskeméti-utca 6. szám alatt.

Hazánk legkedveltebb savanyúvize a

BORRAL HASZNÁLVA KITERJEDT KED-
VELTSÉGENEK ÖRVEND

MOHAI

ÁGNES

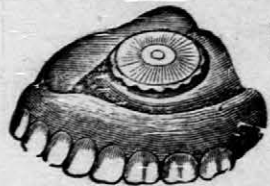
Kiváló szolgálatot
tesz az enéztési zavaroknál.

FORRÁS

Ö tisztege József főherceg asztalán rendes itallal szolgál.
Frisz töltésben mindenkör kapható:

Édeskuty L., magyar királyi és szerb királyi uvari
ásványvíz-szállítónál Budapesten.

Ugyszintén minden gyógyszerárban, fűszerkeres-
kedésben és vendéglőben. 11702

Dr. GROSZ SÁNDOR

fogorvos
Budapest, Károly-körút 7.

II. emelet
(Röserbazar átellenében)

Gyógyít alaposan fog- és száj-
betegségeket, fogtöméseket eszkö-
zöl és

MŰFOGAKAT

készít jótállás mellett.

Az "ÜSTÖKÖS" előfizetési ára

negyedévre ... 2 frt
félévre ... 4 "
egész évre ... 8 "

Az «Üstökös» ez évi összes
számai megrendelhetők a ki-
adóhivatalban,

BUDAPESTEN,
Kecskemétiutca 6-ik szám

Árak a rendesek.

Dr. Braun J. hirneves munkája:

BETEGSÉGI és EGÉSZSÉGI ÁLLAPOTOK

(nemi), megakadályozása és
gyógyítása aloopathikus és
homoeopathikus uton, most je-
lent meg a tizenkettedik

Dr. GOULLON H.

által átdolgozott és tetemesen
bővített kiadásban. 22 ív, nyol-
czadrét. Elegánsan fűzve 1 frt 60
kr., finom kötésben 2 frt. Az összeg
beküldése (levéljegyekben is) esz-
közölhető. Megküldi:

ENGEL GUSZTÁV, Lipese